

for at gennemføre et Arrangement, som var nødvendigt til at bevare Danmarks Ænhed og stadige Sammenhold. De ere blot grundede derpaa, og det er ikke tankeligt, at de ere udstedte for at fremme et vebliffeligt personligt Formaal. Det er ogsaa vist, at Londonertractaten aldeles ikke kan ansees opfyldt, naar man ikke vil renuncere paa den gvindeelige Successions Vedligeholdelse; det er ogsaa meget tydeligt udtrykt i Tractaten, og det følger ogsaa af det hele Formaal; hvorfra alle disse Transactioner ere gaaede ud.

Udsættelse: Det har glædet mig at høre den Sikkerhed, som fra en vis Rigsdagsmands Side er givet os for, at vi ved denne Sags Fremme idetmindste ikke skulde finde Modstand fra ham og, om jeg forstod ham ret, hans Venner; det er mig hjært, at han ikke har understøttet det Forslag, som nu foreligger, et Forslag, som efter min Overbeviisning aldrig burde have foreligget, da den forenede Rigsdag ikke er og ikke kan være kaldet til at gjøre det, som Forslagsstilleren har forlangt, nemlig antage Londonertractaten. Vi sidde ikke her for at undersøge, forkaste eller antage Tractater, vi sidde her for at forkaste eller samtykke i et Forslag, til hvilket vi endog kun kunne stille Undringsforslag, forsaavidt Regjeringen gaaer ind derpaa, thi vi have i denne Henseende ingen Forslagsret; Forslagsretten er forbeholdt Kongen, og den staaer ligeoverfor den Ret, som saa rundelig har været brugt af et Mindretal, Retten til at modsætte sig Budskabet. Opretholde vi ikke paa den ene Side strengt denne Forslagsret af Kongen, saa bliver paa den anden Side det Brug som Mindretallet har gjort af sin Ret, et endnu større Misbrug, end det efter min Overbeviisning er, ikke et juridisk Misbrug, men et politisk, et moralsk Misbrug. Og hvorfor er det et politisk og moralsk Misbrug? Fordi en indenlandsk dansk Sag derved er gjort til en udenlandsk, den er bragt til at vandre omkring i de forskjellige Cabinetter, spørgende. Hvad have I meent i en Tractat om vor Arvesølge? I Tractaten er der ikke meent Noget om vor Arvesølge, thi der kan ikke i en fremmede Tractat være meent Noget om vor Arve-

følge. Dengang vi begjærede denne Tractat, da maatte vor Regjering vide, hvilken Arvesølge den vilde eftertrægte og indføre, og i Overensstemmelse dermed begjærede den visse Tilføjelser om denne Arvesølge eller maaffee kun om visse Dele af denne Arvesølge, som de fremmede Magter vilde opretholde. Mellem de Tilføjelser og Bestemmelser, som saaledes ere begjærede, er der een, som det lader til den ærede Forslagsstiller har overseet, og det er den, at efter Londonertractaten, altsaa for at Prinds Christians Thronbestigelse kan faae europæisk Anerkjendelse, skal han følge umiddelbart paa Frederik den Tredies uddøende Stamme. Der bliver altsaa ingen Arvedronning, som kan overføre sin Ret paa sin Mand; han kan ikke erholde Kronen paa anden Maade, selv om vi borttage Kongelovens § 37, og dertil ere vi ikke kaldede. Heri ligger den absolute Umulighed, og heri ligger ogsaa et Spring; Umiddelbarheden er gjort til en nødvendig Bestigelse, og jeg kan ikke tvivle om, at den ærede Forslagsstiller, som saa nøie har efterseet de herhen hørende Sager, vil vide, at det har været paatænkt at gaae en anden Vej, — som skulde staae os mere følgeret, om jeg saa maa sige, fra Renunciationerne over til Thronbestigelsen —, idet man en Tid meente at kunne holde sig til Prindsessens Søn, og ikke til Prindsen; men fra den Tid, man for at komme til Slutning blev nødt til at tage Prindsen og ikke Sønnen, saa bleve alle de øvrige Foranstaltninger umulige, og saa havde vi ikke mere nogen Ret til her at raadslaae over dette Forslag. Jeg antager nu, at vi ikke behøve at forfølge denne Undersøgelse længere; thi jeg har den fuldeste Overbeviisning om, at Forslaget vil blive forlasket, og vi bør derfor ikke spille mere Tid derpaa.

Lindberg: Det er ingenlunde en tom Tro, jeg udtalte, idet jeg udtrykte min Tillid til Hans Majestæts Regjering om, at den vil gennemføre Londonertractaten saaledes, at den ikke støder an mod Grundloven; jeg er overbeviist om, at det ikke er Noget, som behøver at siges i Fremstillingen af et enkelt Forslag; thi det er Ministeriets Pligt, altid at handle saaledes, at det handler efter og ikke imod den danske Grundlov. Men jeg troer, at